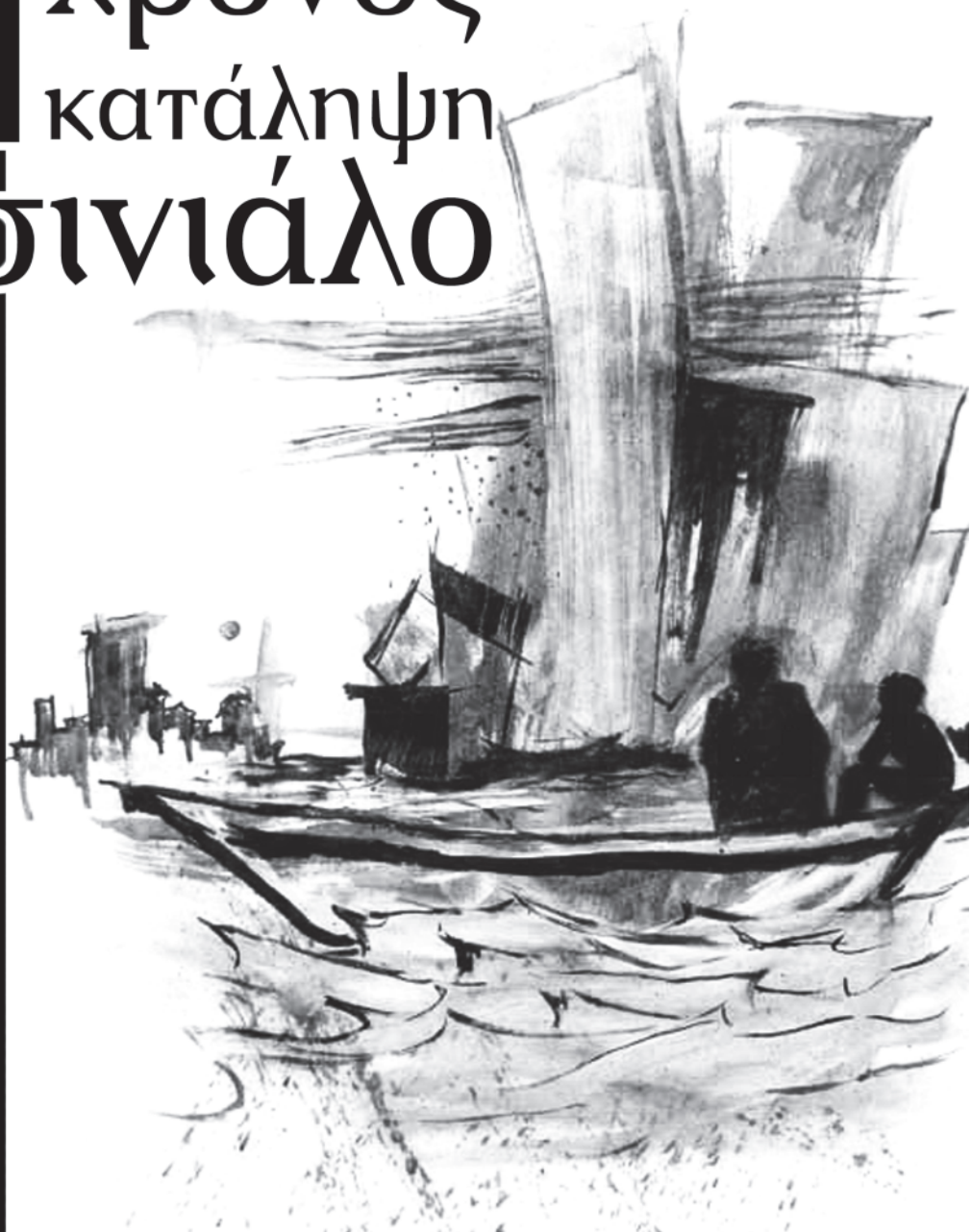

1 χρόνος κατάληψη σινιάλο

[έκδοση παρουσίασης του εγχειρήματος
με αφορμή τα πρώτα γενέθλια της κατάληψης]

Η παρούσα έκδοση τυπώθηκε τον Μάη του 2011
σε 1.500 αντίτυπα.

Λίγα λόγια για την έκδοση...

Θεωρούμε ότι ο καλύτερος τρόπος για να κλείσει ο πρώτος χρόνος μας στην κατάληψη «Σινιάλο» δεν θα μπορούσε παρά να είναι η αποτύπωση των θέσεων και των προοπτικών του εγχειρήματος. Το εγχείρημα ξεκίνησε την πρωτομαγιά του 2010 από μια συγκροτημένη πολιτική συλλογικότητα, την πρωτοβουλία αναρχικών Αιγάλεω, που επέλεξε συνειδητά την κατάληψη ενός δημοτικού χώρου για να αποκτήσει σταθερό σημείο αναφοράς στην πόλη. Ορίστηκαν τα αξιακά χαρακτηριστικά του εγχειρήματος με σκοπό να υπάρχει μια βάση πολιτικής συνεννόησης για την διαμόρφωση ενός νέου «εμείς». Στην ουσία θέλαμε να αξιοποιήσουμε την μεγάλη εξεγερσιακή εμπειρία του Δεκέμβρη 2008. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα η απόπειρα αυτή αγκαλιάστηκε από πολλούς ανθρώπους που αναγνώρισαν στο εγχείρημα τον εαυτό τους και την κοινή αγωνία για την κατάκτηση της προσωπικής και κοινωνικής απελευθέρωσης. Συναντηθήκαμε άνθρωποι που γνωριζόμασταν για πρώτη φορά και ως εκ τούτου χρειαζόμασταν χρόνο για μια συλλογική εξοικείωση. Ο χρόνος αυτός δεν ήταν χρόνος αδράνειας αλλά το αντίθετο. Γνωριστήκαμε δρώντας κι αυτό ήταν επιλογή όλων.

Σους αμέσως επόμενους μήνες, το καλοκαίρι του 2010, ασχοληθήκαμε με την διαμόρφωση του χώρου, την περιφρούρησή του, την κατοχύρωση της παρουσίας μας στην πόλη με εκδηλώσεις για να γίνουν οικειοποιήσιμα τα χαρακτηριστικά του εγχειρήματος από τον περίγυρο, με μοριακές αντανakλαστικές δράσεις για την εκτροπή των εξουσιαστικών αυτονόητων στην πόλη. Από το φθινόπωρο και μετά, ένα μεγάλο στοίχημα ήταν η αποφόρτιση της συνέλευσης της κατάληψης από το ευρύ φάσμα των κοινωνικών και πολιτικών θεματικών τα οποία,

σύμφωνα με τις επιλογές μας, απαιτούν μια διαρκή ανάλυση, αντιπληροφόρηση και δράση. Θέλαμε να ενισχυθούν οι επί μέρους πρωτοβουλίες των μελών της κατάληψης και την ίδια στιγμή να λειτουργούμε μια πολιτική και διαχειριστική κεντρική συνέλευση χωρίς συγκεντρωτικίστικες αγκυλώσεις. Χρειαζόμασταν την ευελιξία της συνέλευσης τόσο σε καίρια δομικά κοινωνικά ζητήματα όσο και μέσα στην επικαιρότητα. Αυτό ξεπεράστηκε με την δημιουργία των ομάδων εργασίας που συγκροτήθηκαν αντίστοιχα με τα θεματικά ενδιαφέροντα αλλά και την απαραίτητη όξυνση όσο δυνατόν περισσότερων κοινωνικοταξικών ρηγματώσεων. Ορίστηκαν επτά πεδία: οι μετανάστες, η μισθωτή εργασία, το έμφυλο, η εκπαίδευση και αυτομόρφωση, το περιβάλλον, οι δημόσιοι χώροι και η βιβλιοθήκη. Εγιναν εστιασμένες γενικές συνελεύσεις της κατάληψης σε κάθε θεματικό πεδίο, ανταλλάχθηκαν απόψεις, δόθηκαν κατευθύνσεις και, ολοκληρώνοντας τη διαδικασία, ορίστηκαν τα άτομα που με βάση το ενδιαφέρον και τη διάθεσή τους συγκρότησαν τις ομάδες εργασίας.

*Μ*ε αυτόν τον τρόπο στη συνέχεια, η κατάληψη γέμισε από μικρότερες και πιο ευέλικτες ομάδες, συνελεύσεις και πρωτοβουλίες -που μαζί με τα πολλά μαθήματα αυτομόρφωσης- πύκνωσαν την συλλογική ζωή του εγχειρήματος. Μετά από 1 χρόνο δεν ισχυριζόμαστε ότι όλα λειτουργούν χωρίς προβλήματα. Το αντίθετο. Τόσοι πολλοί άνθρωποι που πριν δεν γνωρίζονταν διαμορφώνουν τις σχέσεις τους στη βάση κάποιων κοινών αξιακών χαρακτηριστικών, όπου, όμως, εκτρέπουν τους προσωπικούς επικοινωνιακούς τους κώδικες προς το συλλογικό και την ίδια στιγμή είναι εκτεθειμένοι σε κάθε είδους καταστολή... Θεωρούμε ότι είμαστε σε καλό δρόμο. Εχουμε αποκτήσει ένα σεβαστό πολιτικό εκτόπισμα στην πόλη ταυτόχρονα με την επιθυμητή συγκρότηση των διαδικαστικών συλλογικών μας βάσεων. Με αυτό το σκεπτικό, σε αυτό το έντυπο παρουσιάζουμε τις θέσεις και τις προοπτικές της κατάληψης, τόσο για να συστηθούμε πολιτικά, όσο και για να μοιραστούμε κοινωνικά τις επιλογές μας. Αυτό είναι το περιεχόμενο. Τα μικρά κεφάλαια αυτής της μπροσούρας είναι οι χώροι ευθύνης της κάθε ομάδας εργασίας όπου, εν συντομία, παρουσιάζει τις καταστατικές της αρχές, τις αναλυτικές της βάσεις και τις προοπτικές δράσης της.

Ομάδα για την αντομόρφωση

«Διδάσκεις καλύτερα αυτό που περισσότερο χρειάζεσαι να μάθεις.»

Richard Bach, 1936-, Αμερικανός συγγραφέας

Ξεκινώντας με κάτι απολαυστικό ας τσαλακώσουμε μερικά αυτονόητα...

Η διαδικασία μετάδοσης της Γνώσης καθώς και η έννοια αυτής καθαυτής της λέξης διαφέρουν από κοινωνία σε κοινωνία, μεταβλήθηκαν διαχρονικά και η σύγχρονη εκδοχή τους ούτε επιλέχθηκε (επιβλήθηκε), ούτε και είναι η βέλτιστη δυνατή για το ανθρώπινο υποκείμενο. Το δυτικό ρασιοναλιστικό εθνοκράτος μεταβιβάζει τη γνώση είτε μέσω ενός επίσημου, εθνικού, κοινού για όλους εκπαιδευτικού συστήματος, είτε μέσω ιδιωτικών φορέων εκτός αυτού.

Εντός αυτού του εκπαιδευτικού συστήματος μεταβιβάζονται είτε απονευρωμένες και απαλλαγμένες από το όποιο απειλητικό περιεχόμενο και προοπτική τους οι θεωρητικές γνώσεις, είτε τεμαχισμένες και προσαρμοσμένες στην αλλοτριωτική καπιταλιστική αγορά εργασίας οι πρακτικές γνώσεις. Πέραν αυτού, μια πληθώρα φορέων(εργαστήρια ελευθέρων σπουδών, δραματικές σχολές, ωδεία, φροντιστήρια ξένων γλωσσών, γυμναστήρια, σεμιναριακοί κύκλοι) καλύπτουν τη ζήτηση στην «αγορά γνώσης & δεξιοτήτων» που το επίσημο εκπαιδευτικό σύστημα δεν καλύπτει με κάποιον τρόπο. Και στις δύο περιπτώσεις το περιεχόμενο των μεταδιδόμενων γνώσεων είναι χειραγωγημένο, αναπαράγον-

τας πολλά στοιχεία της κυρίαρχης ιδεολογίας (ενσταλλάσσοντας τον ανταγωνισμό, την εκπειθάρχηση, τα εθνικά ιδεώδη, το θρησκευτικό ηθικισμό) κι εντάσσοντας τη σχέση δάσκαλου-μαθητή σε ρόλους τους οποίους και ιεραρχεί.

Ωστόσο, από τη στιγμή που η έννοια της Γνώσης νοηματοδοτείται από την Κυριαρχία και τους κρατικούς και μη ιεράρχες της, ακόμη και τα πιο πολυτελή δημόσια ή ιδιωτικά σχολεία, ωδεία κι εκπαιδευτήρια κάθε είδους δεν παύουν να μεταδίδουν μια Γνώση αποδυναμωμένη και στερημένη κάθε ζωντανού κι εν δυνάμει ανατρεπτικού για την καθεστηκυία κοινωνική συνθήκη στοιχείου. Οι «γνώσεις» που πουλάνε ή προσφέρουν ως «δημόσιο αγαθό» είναι ένα βολικό, εύπεπτο γνωσιακό εμπόρευμα, που είτε προορίζεται γι' ανταλλαγή στην αγορά εργασίας, είτε για ατομική αυτοπραγμάτωση και ψυχαναλυτικού τύπου εκτόνωση.

Στεκόμενοι εχθρικά απέναντι σε οποιαδήποτε νοηματοδότηση και διαμεσολάβηση της Γνώσης από την Κυριαρχία, επιχειρούμε μια αποκατάσταση του νοήματός της, την επανοικειοποίησή της από τον άνθρωπο και την ελεύθερη ανάπτυξή της και πρόσβαση σε αυτή. Οι μέθοδοι, οι δεξιότητες, οι σκέψεις, η συσσωρευμένη εμπειρία, όλο το ανθρώπινο γνωστικό πεδίο ανήκει σε όλο το ανθρώπινο είδος. Οι κοινωνίες και οι κοινότητες αυτού επομένως είναι οι μόνες που μπορούν ν' αποφασίζουν για την πρόσβασή τους σε αυτό καθώς και τον τρόπο εξέλιξής του.

Ως αχόρταγοι, περίεργοι και παντοτινοί μαθητές και κληρονόμοι της συλλογικής ανθρώπινης γνώσης επιθυμούμε κι επιδιώκουμε την ελεύθερη πρόσβαση όλων σε αυτή, με τους όρους, στο βαθμό και προς την κατεύθυνση που επιθυμεί ο καθένας. Θέλουμε να αποκτήσουμε πρόσβαση σε όλο το γνωσιακό χάρτη και από κοινού με τους αρχικούς δάσκαλους μας να πειραματιστούμε και να χαράξουμε νέες διαδρομές σε αυτόν, γκρεμίζοντας κάθε ρόλο στην εκπαιδευτική διαδικασία κι αντικαθιστώντας τον από αμφίδρομες, διαλεκτικές, ερωτικές σχέσεις μάθησης. Με ανανεωμένα τα θεωρητικά και πρακτικά εργαλεία μας θέλουμε να γκρεμίσουμε οτιδήποτε στέκει εμπόδιο στη διάχυση αυτών των σχέσεων στο γνωσιακό και πολιτικό πεδίο.

Ως κάτοχοι κάποιου μέρους αυτής της κληρονομιάς και προσωρινοί δάσκαλοι αυτής πρεσβεύουμε την ζωντανή, αμφίδρομη, εναλασόμενη σχέση δάσκαλου-μαθητή, έξω από παγιωμένους ρόλους και ιεραρχήσεις. Ασφυκτιούμε εντός της χυδαίας συνθήκης που μας θέλει να εμπορευόμαστε τις όποιες ψηφίδες από το ανθρώπινο γνωσιακό ψηφιδωτό κατέχουμε αποκλείοντας ανθρώπους από αυτές κι επιθυμούμε την ελεύθερη διάχυση της γνώσης προς όλους με όλους τους δυνατούς τρόπους. Αρνούμαστε όμως να καταντήσουμε εθελοντές εκπαιδευτικοί αυτό θα σήμαινε πως απλά λειτουργούμε εντός του πλαισίου του εκπαιδευτικού συστήματος κι εξυπηρετώντας τους στόχους του για την καλή μας την καρδιά τη στιγμή που αυτή ποθεί την καταστροφή του. Επιθυμούμε να μοιραστούμε τις όποιες γνώσεις μας ελεύθερα με όσους τις επιθυμούν, δίχως περιορισμό και στόχευση από κανένα υπουργείο ή μάνατζερ ιδιωτικού εκπαιδευτηρίου και με σκοπό την επανοικειοποίηση της Γνώσης και του κόσμου μας από τα χέρια της Κυριαρχίας.

Η καλλιέργεια και η παιδεία είναι πρώτ' απ' όλα ένα ταξίδι, το οποίο η χυδαιότητα της αγοράς και η ανοησία του κρατικού εκπαιδευτικού συστήματος διαρκώς αναβάλλει.

Εχοντας αυτά κατά νου, ξεκινάμε τον απόπλου μας στήνοντας μια υποδομή για την πραγματοποίηση ελεύθερων μαθημάτων με τα παραπάνω χαρακτηριστικά στην κατάληψη ΣΙΝΙΑΛΟ με την προοπτική διάχυσης της πρακτικής αυτής στην τοπική κοινωνία και από εκεί σε όλο το κοινωνικό πεδίο. Επιδιώκουμε συναντήσεις με <<κάτοχους>> οποιασδήποτε γνώσης ή δεξιότητας (μαθηματικά, αρχαία ελληνικά, ξένες γλώσσες, κηπουρική, ηλεκτρολογία, μηχανολογία, ζωγραφική, χορός, κλπ) για την επικοινωνία των σκεπτικών μας και τη συνδιαμόρφωση ελεύθερων μαθημάτων.

Ομάδα για το έμφυλο ζήτημα

Είναι γεγονός ότι οι διακρίσεις στη βάση του φύλου έχουν καταγωγή πολύ πιο βαθιά στο χρόνο από τον καπιταλισμό. Η πατριαρχία, ως καθεστώς θεσμικής επιβολής του άνδρα πάνω στη γυναίκα, οριοθετείται από την εποχή της «Μήδειας», όπου αναγνωρίζεται και το «πολιτισμικό» τέλος των μητριαρχικών καθεστώτων. Επομένως, αναφερόμαστε σε δομές εξουσίας για την κατανόηση των οποίων χρειαζόμαστε εργαλεία με πολύ μεγάλο ιστορικό άνοιγμα.

Ο καπιταλισμός, ενώ αποτελεί μια συγκεκριμένη εκδοχή του Διαφωτισμού –με υποτιθέμενους αξιακούς πυλώνες την ισότητα, την αδελφότητα και την ελευθερία– όχι μόνο άφησε άθικτες τις έμφυλες διακρίσεις και τις πατριαρχικές δομές, όχι μόνο κατέστειλε κάθε εναντιωματικό αγώνα που διεκδικούσε ακόμη και τα αστικά αυτονόητα αλλά θωράκισε το πατριαρχικό οπλοστάσιο με νέες θεσμίσεις, με νέες θετικιστικές (επιστημονικού τύπου) τεκμηριώσεις, με αναθεώρηση της αντιδραστικής του ιδεολογίας, με τη δυναμική του αστικού κυνισμού.

Οι αγώνες των γυναικών μέχρι και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στην συντριπτική τους πλειονότητα δεν ήταν τίποτε άλλο πέρα από μια καθολική θεσμική ενσωμάτωση, ίσα δικαιώματα, ισότητα ρόλων. Ο φεμινισμός που ως ιδεολογία συγκροτείται περίπου στα τέλη του 19ου αιώνα στοχεύει κατά κόρον στην συμμετοχή των γυναικών στις εκλογές, στην θεσμική ισονομία, στην ισότητα απέναντι στην εργασιακή εκμετάλλευση, αγωνίζεται ενάντια στις πατριαρχικές αυθαιρεσίες χωρίς να ανατρέπει το δομικό πλαίσιο του οικογενειακού θεσμού. Με δεδομένη

την ιδεολογικοπολιτική διάδραση των αντιλήψεων μέσα σε κάθε ιστορική συγκυρία, ο φεμινισμός διαχωρίστηκε σε διάφορα ρεύματα που αντανakλούσαν όλο το φάσμα από τις συντηρητικές θεωρήσεις έως και τις πιο ριζοσπαστικές. Κυρίαρχη συνισταμένη όλων των ρευμάτων, ωστόσο, μέχρι και τον μεσοπόλεμο –τουλάχιστον- ήταν η ισότητα των ρόλων μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο η θέση της γυναίκας είχε εμπλουτιστεί με τέτοια περιεχόμενα που ασφουκτιούσαν στον κοινωνικό της ρόλο. Ενώ οι άνδρες πολεμούσαν, οι γυναίκες ήταν αυτές που κράτησαν την βαριά βιομηχανία αμφισβητώντας στη βάση τους όλα τα στερεότυπα για τους έμφυλους βιολογικούς, ιδεολογικούς και ηθικούς περιορισμούς. Εκτός αυτού, εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες συμμετείχαν σε διάφορα μέτωπα αντίστασης εκτός των στερεοτυπικών καθηκόντων που επιβάλλουν τα πλαίσια των τακτικών στρατών. Αποδεικνύοντας ότι σε οριακά κοινωνικά φαινόμενα, όπου διαμορφώνονται ανεξάρτητες και εν πολλοίς ανεπιθύμητες από το σύστημα μεταβλητές, οι πατριαρχικοί μύθοι δεν αντέχουν στη σύγκρισή τους με την πραγματικότητα.

Η εποχή του μεταμοντερνισμού, που οριοθετείται από το 1950 και μετά, έφτασε να αμφισβητεί όχι μόνο τις διακρίσεις αλλά και τους ίδιους τους κοινωνικούς ρόλους. Ετσι, το πιο ριζοσπαστικό ρεύμα του φεμινισμού άφηνε πίσω του τόσο τις ενσωματωτικές δικαιώσεις της αστικοφιλελεύθερης εκδοχής του όσο και τη μαρξιστική εργαλειοποίηση του «γυναικείου ζητήματος» θέτοντας το κοινωνικό αιτούμενο όχι απλά της ισότητας των φύλων αλλά της καθολικής καταστροφής των ρόλων.

Η συστημική αντίδραση στην ριζοσπαστικοποίηση του φεμινιστικού κινήματος ήταν η ενδυνάμωση των διαμεσολαβητικών μηχανισμών και η απόπειρα θεσμικής ενσωμάτωσης του. Δημιουργήθηκαν γραμματείες ισότητας, πανεπιστημιακές έδρες γυναικείων σπουδών, «μαζικοί φορείς» και «μη κυβερνητικές οργανώσεις» με αντικείμενο τη διαχείριση της πατριαρχικής βαρβαρότητας και ό,τι άλλο θα μπορούσε να αποδυναμώνει τα ριζοσπαστικά φεμινιστικά αιτούμενα αφήνοντας άθιχτη την καπιταλιστική δομή.

Με πρώτο κύμα την επέκταση της προνοιακής πολιτικής μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 70 (που οδήγησε στην αποδυνάμωση του φεμινισμού) και δεύτερο κύμα το ξήλωμά της (που εκ των πραγμάτων πια δεν βρήκε ουσιαστικές συλλογικές αντιστάσεις) και την επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού από το 1980 και μετά, ο φεμινισμός χάνεται από το ιστορικό κινηματικό προσκήνιο. Ωστόσο, ενδυναμώνει την μοριακή του συγκρότηση πραγματοποιώντας συνθέσεις έξω από το αυστηρά πολιτικό πλαίσιο. Δημιουργείται ένα διατλαντικό ακαδημαϊκό think tank που επεξεργάζεται τόσο την σύγχρονη βιολογία όσο και τα συντελούμενα στον χώρο των ανθρωπιστικών επιστημών. Αμφισβητείται πλέον το φύλο ως πατριαρχική κοινωνική πρόσληψη.

Το φύλο προσεγγίζεται πια ως κοινωνική κατασκευή. Επισημαίνεται ότι οι άπειρες σεξουαλικότητες, πριν εκδηλωθούν κοινωνικά, μπαίνουν στο προκρούστειο κρεβάτι της πατριαρχικής εξουσίας για να «αναβαπτιστούν» - ακρωτηριασμένες πια- είτε στην ανδρική είτε στη γυναικεία ταυτότητα. Ο διαρκής αυτός συστημικός έλεγχος της σεξουαλικότητας και η πατριαρχική ρύθμιση του φύλου δεν συντελούνται μια φορά, ούτε για μια χρονική περίοδο αλλά επιτελούνται εφ' όρου ζωής. Το κλειδί λοιπόν βρίσκεται στην επιτελεσματικότητα του φύλου και τη σχέση της με την αναπαραγωγή των έμφυλων διακρίσεων. Ο στόχος του μεταμοντέρνου «φεμινισμού» δεν είναι πια η ισότητα αλλά η αποδόμηση των φύλων έτσι ώστε να υπονομευτούν οι έμφυλες διακρίσεις.

Ο μεταμοντέρνος «φεμινισμός», μετατοπίζει την υπόθεση της σεξουαλικής απελευθέρωσης από τον ρόλο της γυναίκας προς το φύλο αυτό καθαυτό διαμορφώνοντας ένα νέο υποκείμενο: το queer. Η απροσδιοριστία του φύλου αποδομεί την αστική υποκειμενικότητα και την επανασυγκροτεί σε ένα απελεύθερο πεδίο χωρίς αυτοπειθαρχήσεις και συστολές. Σε πολιτικό επίπεδο, ωστόσο, δεν προϋποτίθεται καμία αντιστοίχιση με τις ριζοσπαστικές θεωρήσεις και τις ανατρεπτικές πρακτικές και έτσι, στο διεκδικητικό πλαίσιο δεν υπάρχει ούτε καν δηλωμένη μια αντικαπιταλιστική προοπτική. Οι gay pride παρελάσεις, οι αισθητικοί ακτιβισμοί, τα μετα-πορνό, έχουν χωνέψει τις συγκρουσιακές δυναμικές του όποιου ριζοσπαστικού ξεπεράσματος των έμφυλων διαχωρισμών.

Όσον αφορά την ελληνική κοινωνία, αυτή συγκροτείται στη βάση του οικογενειακού θεσμού αναπαράγοντας με τον πιο παραδοσιακό τρόπο όλες τις πατριαρχικές αντιλήψεις όχι μόνο για την σεξουαλική ταυτότητα αλλά και για τους έμφυλους ρόλους και τις διακρίσεις. Θεωρώντας ότι αυτή είναι μια καταλυτική συνθήκη μέσα στη σημερινή συγκυρία δεν μπορούμε παρά η δράση μας ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις να στοχεύει πρώτιστα ενάντια στο θεσμό της οικογένειας και την καταστροφή των κοινωνικών ρόλων στο σύνολό τους. Σε αυτή μας την πρόκριση προϋποθέτουμε τόσο την πείρα του «παραδοσιακού» φεμινιστικού κινήματος όσο και τη «μεταμοντέρνα» αντίληψη για την επιτελεστικότητα των φύλων.

Με δεδομένη τα τελευταία χρόνια, την εξέλιξη μιας συστημικής κρίσης που οδηγεί το 60% των νέων από 15 έως 35 χρονών να μένουν (ή να επιστρέφουν) στην οικογενειακή εστία για να αντεπεξέλθουν, δεν μπορούμε να μην αναγνωρίσουμε την βαρύνουσα σημασία της αποδόμησης του θεσμού της οικογένειας. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, το οικογενειακό θεσμικό πλαίσιο ως μονάδα οικονομικής παραγωγής, μέσο ρύθμισης της σεξουαλικότητας, βαθμίδας κοινωνικοποίησης επιτείνει την καταδυνάστευση των σωμάτων και των συνειδήσεων. Η οικογένεια ως συστημικό πολιτισμικό και βιολογικό εργαστήριο αποτελεί πάντα (πόσω μάλλον στις μέρες μας που υποκαθιστά δυνάμεις κοινωνικής συνεκτικότητας) σημείο αναφοράς τόσο για την επιτελεστικότητα της σεξουαλικής ταυτότητας όσο και για την πραγμάτωση των κοινωνικών ρόλων. Με αυτόν τον τρόπο, η οικογένεια αποτελεί για μας τον θεσμικό χώρο όπου πρέπει να εστιαστεί η αντιπατριαρχική μας δράση συνυπολογίζοντας όλα τα άλλα θεσμικά πεδία σε όλο το φάσμα της καθημερινής μας ζωής. Κεντρικό αιτούμενο: η καταστροφή των ρόλων.

Ομάδα ενάντια στην μυθωτή σκλαβιά

Εργασία είναι κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα που μετασχηματίζει τη φύση, για να ικανοποιηθούν οι ανάγκες και οι επιθυμίες. Οι ανάγκες, όμως, και οι επιθυμίες διαμορφώνονται τόσο από το άτομο όσο και από την κοινωνία και η κοινωνία έχει εξελιχθεί μέσα στους αιώνες σε διαχωρισμένα σύνολα, ιεραρχημένα στη βάση της ισχύος και της εξουσίας τους. Οι κοινωνικές σχέσεις επικαθορίζουν όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες και είναι δεδομένο ότι η γραμμική εξέλιξη του εξουσιαστικού μοντέλου μέσα στην ιστορία έχει αυτονομήσει την σφαίρα της οικονομίας από την κοινωνία, έχει οργανώσει την παραγωγική διαδικασία με σκοπό τη συσσώρευση κεφαλαίου, έχει αλλοτριώσει τον άνθρωπο και έχει επιτεθεί στη φύση (στο βαθμό που μπορεί να ειπωθεί ο άνθρωπος ξέχωρα από τη φύση)

Η εργασία ανταμοίβεται πλέον με έναν μισθό ανάλογα με τη θέση της στο πλαίσιο του καπιταλιστικού καταμερισμού. Οι ανάγκες που εξυπηρετεί η μισθωτή εργασία είναι οι ανάγκες ενός καθεστώτος όπου κυριαρχεί μια περιορισμένη κοινωνική ομάδα με τον γραφειοκρατικό και κατασταλτικό της μηχανισμό. Η κυριαρχία αυτή είναι που δίνει κάθε

φορά περιεχόμενο στην εργασία εξασφαλίζοντας την παραγωγή και την αναπαραγωγή των πειθαρχημένων υποκειμένων. Η εργασία έχει αποϊεροποιηθεί και αποτελεί μια αλλοτριωμένη καταναγκαστική δραστηριότητα.

Η ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας δεν θα μπορούσε παρά να ευθυγραμμίζεται με τις ανάγκες της παραγωγικής διαδικασίας. Η αυτοματοποίηση των μηχανών και των μηχανισμών μετά την δεκαετία του 1970 επέτρεψε την αντικατάσταση μεγάλου ανθρώπινου χειρωνακτικού έργου που δεν απαιτούσε τίποτε άλλο πέραν των μηχανικών κινήσεων. Οι μεγάλες αλυσίδες παραγωγής στην αναπτυσσόμενη Δύση που αποτελούνταν από δεκάδες χιλιάδες εργάτες καταργήθηκαν, είτε εκτοπίζοντας το ανθρώπινο δυναμικό προς την ανεργία είτε μετατοπίζοντας το στον κλάδο των υπηρεσιών. Αυτό που πλέον έχει σημασία για τον καπιταλισμό δεν είναι ό,τι μπορεί να παραχθεί μηχανικά αλλά η αντικατάσταση υποκειμενικότητας του εκμεταλλευόμενου. Οι «συνεντεύξεις», εξάλλου, προκειμένου να προσληφθεί κανείς είναι εύγλωττες με τα ψυχογραφήματα και την καταγραφή των χόμπυ.

Μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ η λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση» σηματοδότησε την δυνατότητα καπιταλιστικοποίησης κάθε εκατοστού του πλανήτη. Οι δυνατότητες της τεχνολογίας έφτασαν σε τέτοιο επίπεδο που μια επιχείρηση μπορούσε να συντονίζει πλέον πολλές και διαφορετικές μονάδες παραγωγής της σε διάφορα σημεία του κόσμου. Αυτό σήμανε και την αποδόμηση του δευτερογενή τομέα στον πρώτο και δεύτερο κόσμο και τη μεταφορά του στον τέταρτο κόσμο με την συμβολή των τεχνολογικών επιτευγμάτων: βάσεις της παραγωγής κοντά στις πρώτες ύλες και την ίδια στιγμή πολλαπλές ευέλικτες μονάδες παραγωγής σε διάφορα σημεία του κόσμου με συμφέρουσες οικονομικές προϋποθέσεις. Ο πρώτος κόσμος εστιάζει στην ανάπτυξη του τριτογενή τομέα και στα κέντρα διοίκησης των καινούργιων πολυεθνικών.

Η κρίση των τελευταίων χρόνων, ωστόσο, έχει φέρει στο προσκήνιο μια μεγάλη αποσταθεροποίηση του Συστήματος. Η ανάπτυξη της Κίνας και της Ινδίας στην ασιατική περιφέρεια έχουν καταστήσει επι-

σφαλείς τις εκεί υπεργολαβίες που εκτελούν χρέη δευτερογενή τομέα της Δύσης για ολόκληρο σχεδόν τον πλανήτη. Η χρεοκοπία του ευρωπαϊκού νότου αλλά και ο αστικός εκδημοκρατισμός των χωρών της βόρειας αφρικής που εξελίσσονται, αποτελούν μια μεγάλη ευκαιρία για τις ηγεμονικές δυνάμεις της βόρειας ευρώπης να «κινεζοποιήσουν» τις μεσογειακές χώρες. Ευημερία και πολιτική σταθερότητα στον ευρωπαϊκό βορά και χαμηλοί μισθοί, εντατικοποίηση, επισφαλείς εργασιακές σχέσεις, μαύρη και ανασφάλιστη εργασία θα είναι το καθεστώς των επόμενων χρόνων και η μόνιμη προοπτική τους.

Οι προοπτικές αυτές είναι ήδη εμφανείς στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό. Αποδιάρθρωση της μεσαίας τάξης, αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων, διευρυμένη προλεταριοποίηση της παραγωγικής βάσης. Την ίδια στιγμή τόσο η μαύρη εργασία των μεταναστών όσο και οι ντόπιοι άνεργοι χρησιμοποιούνται ως μοχλοί πίεσης για τη συμπίεση του εργασιακού κόστους αποτελώντας ταυτόχρονα τη δεξαμενή για μια νέα και μεγεθυμένη θεσμική διεύρυνση του κοινωνικού αποκλεισμού.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΝ ΠΕΡΙΓΥΡΟ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ...

Αδιαμφισβήτητος όρος για την ακύρωση αυτής της προοπτικής είναι η αποδιάρθρωση του καπιταλιστικού κόσμου. Σημείο αναφοράς δεν μπορεί παρά να είναι το σημείο όπου η καθημερινή ζωή συνδέεται με την οικονομία: οι εμπορευματικές σχέσεις. Πέρα από την υπονόμηση της παραγωγικής διαδικασίας μπορούμε να προωθήσουμε την ριζοσπαστική χαριστικότητα, το μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας του χρήματος, τον επαναπροσδιορισμό της έννοιας προσωπικών και κοινωνικών αναγκών και την εφαρμογή της οικονομίας της ανταλλαγής στη βάση της αξίας χρήσης των αγαθών κι όχι της ανταλλακτικής αξίας.

Μέσα στους εργασιακούς χώρους μπορούμε να συγκροτήσουμε αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες αντίστασης με βασικό επίκεντρο την ανάπτυξη των αλληλέγγυων σχέσεων. Υπάρχουν παραδείγματα αντιστοιχων προσπαθειών και είναι απαραίτητο να επανεκτιμηθεί η κατα-

τεθειμένη αποτίμηση των διεξόδων και των αδιεξόδων τους με σκοπό το δυνάμωμα και την επέκτασή τους σε όλο το εύρος της παραγωγικής διαδικασίας.

Την ίδια στιγμή έξω από τους εργασιακούς χώρους μπορούν να συγκροτηθούν αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες ανέργων που να διεκδικούν τη σύνδεσή τους με τον κοινωνικό περίγυρο για την άρση των συνθηκών του κοινωνικού αποκλεισμού. Στο βαθμό που ο καπιταλισμός αρνείται τις ανθρώπινες δεξιότητες και τις ακυρώνει με αντάλλαγμα ένα άθλιο κοινωνικό επίδομα, οι άνεργοι και οι άνεργες μπορούν να ενεργοποιήσουν τις δεξιότητές τους για να παράξουν αγαθά σύμφωνα με τις ανάγκες της κοινότητας που τους περιβάλλει.

...ΣΕ ΕΝΑ ΠΡΟΪΠΟΘΕΤΟ ΕΥΡΥΤΕΡΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Για να μπορέσουν, ωστόσο, να πραγματοποιηθούν αυτές οι προοπτικές πρέπει να παλέψουν με τον παλιό κόσμο.

- Να επιχειρήσουν την ανατροπή του συστήματος κρατικής ανάθεσης, της πολιτικής διαμεσολάβησης από τα κόμματα και τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, του κοινωνικού ελέγχου και των μηχανισμών εκπειθάρχησης. Πρόκειται στην ουσία για την καταστροφή του πολιτικού πλαισίου που νομιμοποιεί, περιφρουρεί και περιφράσσει την καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία.
- Να εκτρέψουν τις αστικές θεσμίσεις. Όλες εκείνες τις θεσμίσεις που εγκλωβίζουν τις κοινωνικές ανάγκες σε ένα κυρίαρχο ιδεολογικό, ηθικό και νομικό πλαίσιο. Επιδιώκουμε την αποδόμηση του εξουσιαστικού πλαισίου και την απελευθέρωση της ικανοποίησης των αναγκών έξω και πέρα από την καπιταλιστική συνθήκη.
- Να ανοικοδομήσουν απελευθερωτικές κοινωνικές σχέσεις. Δεν χρειάζεται μια νέα ιδεολογία ή ένας καινούργιος μεσσιανισμός. Φτάνει η μάχιμη υπεράσπιση και η επέκταση των ελεύθερων σχέσεων, των ελεύθερων χώρων, της απελευθέρωσης του χρόνου. Δεν υπερασπιζόμαστε ιδέες αλλά συγκεκριμένες θέσεις και σχέσεις.

Ομάδα για την αλληλεγγύη στους μετανάστες

Κύριος και πρωταρχικός ρόλος του εθνοκρατικού κατασκευάσματος υπήρξε, απο καταβολής του, η επιβολή της πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας. Πέρα απο τις διάφορες ιστορικές εκφάνσεις του και τις εκάστοτε επιλογές της πολιτικής διαχείρισης, φροντίδα των κυρίαρχων είναι ο πυρήνας της εθνοκρατικής αντίληψης να παραμένει συμπαγής και αναλλοίωτος.

Η δομή πρέπει να παραμένει άθικτη για να μπορούν οι μηχανισμοί να λειτουργούν αποτελεσματικά πάνω στο κοινωνικό σώμα και ο τρόπος –που απορρέει από την ουσία του- είναι η διαρκής παραγωγή διαχωρισμών. Χρειάστηκε να εκδιωχθούν, να αφομοιωθούν βίαια, να σφαγιασθούν ολόκληροι πληθυσμοί και πολιτισμοί προκειμένου το εκάστοτε κρατικό ον να εγκαθιδρύσει το ένα και μοναδικό έθνος, στον ιεραποιημένο γεωγραφικό του χώρο.

Χρειάστηκε τα σύνορα να αποκτήσουν το δικό τους χώρο στις συνειδήσεις των υπηκόων για να προστατεύουν το συλλογικό φαντασιακό –εθνική συνείδηση- απο τον Άλλο. Παράλληλα διαμορφώνεται ένα περίφραχτο όσο και επίπλαστο Εμείς, διαχειρίσιμο ανα πάσα στιγμή απο την κυριαρχία, αφού και στο εσωτερικό του οι διαχωρισμοί και οι ιεραρχήσεις τους, αποτελούν το άλλο μισό του ρατσισμού.

Μέσα στην καπιταλιστική συνθήκη και με την αστική δημοκρατία να βρίσκεται σε κρίση μπορούμε να δούμε το συνδυαστικό νήμα όσον αφορά τις μεταναστευτικές ροές και τα ρατσιστικά ιδεολογήματα. Από το ξερίζωμα των πληθυσμών της υπαίθρου και το στοίβαγμα τους στα βιομηχανικά αστικά κέντρα στα τέλη του 18ου αιώνα κι ως την παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική επέλαση, ο δυτικός κόσμος αποτελούσε πάντα το μητροπολιτικό κέντρο της αποικιοποιημένης τριτοκοσμικής περιφέρειας και ο όρος της επικυριαρχίας του υπήρξε πάντα αυτός της λεηλασίας. Και σε ζωές λεηλατημένες από “ανθρωπιστικές” βόμβες, εμφυλίων και ανισότητες την ωμότητα των οποίων δεν θα μπορούσαν ούτε να φανταστούν τα παιδιά του διαφωτισμού, δεν μένει παρά η φυγή. Μια φυγή την οποία θα “υποδεχτούν” μια σειρά φραγμών και αποκλεισμών από το οπλοστάσιο των ανεπτυγμένων χωρών για να την αποτρέψουν ή να τη διαχειριστούν.

Για να φτάσουμε στην απόσπαση της συναίνεσης χρειάστηκαν κάποιοι αιώνες ρατσιστικών αφηγήσεων. Από τους “υπάνθρωπους δούλους” από τις αποικιοκρατούμενες χώρες, μέχρι την ισλαμοφοβία και την επιτακτικότερη διάχυσή της στις αρχές του 21ου αιώνα, οι μεταλλάξεις του ρατσιστικού λόγου, αν και φαίνεται να μεταθέτουν το κέντρο βάρους από το ζήτημα της ράτσας σε αυτό του πολιτισμού, δεν κάνουν τίποτα παραπάνω από το να ελίσσονται στον πλάι του πολυπολιτισμικού μοντέλου διατηρώντας αναλλοίωτο τον πυρήνα του ρατσισμού.

Η διάχυση του βρίσκει την πηγή της, σε ένα πρωτογενές επίπεδο, στην ίδια τη θεσμική θωράκιση του κράτους και των μηχανισμών του. Από την εκπαίδευση, το στρατό, την οικογένεια, μέχρι τα ΜΜΕ την εργασία και τους νόμους, ο ρατσισμός, άλλοτε έκδηλος κι άλλοτε υπολανθάνων, διατρέχει εγκάρσια κάθε ασφαλιστική δικλείδα της κανονικότητας. Από κει και πέρα οι ίδιοι αυτοί θεσμοί στο μέτρο που τους αναλογεί και ανάλογα τη συγκυρία θα πυροδοτήσουν τις ποσότητες της κοινωνικής αναπαραγωγής του. Θα ανοιγοκλείσουν τις διόδους όπου αυτός πραγματώνεται είτε από τα οργανωμένα φασιστικά παρακλάδια είτε από τον επιθετικό μικρορατσισμό. Παράλληλα όπου και όταν χρειάζεται, η προβολή της ανθρωπιστικής ρητορείας, θα έρθει να κατα-

σιγάσει, να λειάνει την όποια ευαισθησία για τον κατατρεγμένο, τον ανήμπορο, τον εξαθλιωμένο. Διαθλώντας τα υποκείμενα στις οθόνες της κανονικότητας και τοποθετώντας τα διαχωρισμένα στην πραγματικότητα απαλείφονται και τα αίτια, οι δυναμικές και οι ίδιοι οι όροι της εκμετάλλευσής τους.

Με πρόσχημα την οικονομική κρίση και με τα προνόμια των γηγενών να κατακρεουργούνται ανηλεώς από το ελληνικό κράτος και τα αφεντικά, με την προλεταριοποίηση όλο και μεγαλύτερου κομματιού της κοινωνίας, ο κίνδυνος της αποσταθεροποίησης του καθεστώτος είναι κάτι παραπάνω από εμφανής. Το μικροαστικό όνειρο περιστέλλεται και μαζί με αυτό και τα όρια της μικροϊδιοκτησίας. Κι εκεί είναι που επιστρατεύεται ο κοινωνικός κανιβαλισμός. Δεν φταίει το Σύστημα για την απώλεια των προνομίων αλλά ο Άλλος. Το Σύστημα αποσύρεται μέσα στην αχανή του ανωνυμία (όπου μπορεί και να μεταμφιέζεται σε προστάτη) και ο Άλλος γίνεται μια μονοδιάστατη απειλητική χειροπιαστή φιγούρα.

Οι μετανάστες ανέκαθεν αποτελούσαν την εύκολη λεία στην οποία θα προσπαθήσουν οι εξουσίες να στρέψουν την κοινωνική οργή. Βρισκόμενοι μέσα σε μια διαρκή ομηρεία και σε ένα καθεστώς αποκλεισμών, ακόμα κι όταν ένα κομμάτι τους βρίσκεται αγκαλιά με την ατομική ιδιοκτησία και τη μη παραβατική συμπεριφορά, θα είναι πάντα οι ξένοι, ο αστάθμητος παράγοντας, ένα μέγεθος πολιτικά διαχειρίσιμο.

Από πλευράς μας σημασία έχει η αποδόμηση των ρατσιστικών επιχειρημάτων όπου αυτά εμφανίζονται, η κατάλυση των διαχωρισμών και η δημιουργία αναχωμάτων απέναντι σε ρατσιστικές συμπεριφορές είτε αυτές εκδηλώνονται από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, είτε από φασίζουσες ή φασιστικές αντιλήψεις. «Για» και «με» τους μετανάστες, διευρύνουμε και βαθαίνουμε την αλληλεγγύη, πάνω στο πεδίο της κατανόησης της συνθήκης και απέναντι σε χριστιανικούς ανθρωπισμούς και εργαλειακές σχέσεις. Οσον αφορά το ζήτημα των χαρτιών αναγνωρίζουμε την αναγκαιότητα απόκτησης τους από πλευράς μεταναστών και σε κάθε τους ακηδεμόνευτη προσπάθεια στεκόμαστε διακριτά στο

πλάι τους, στοχεύοντας πρώτα και κύρια στην κοινωνική τους “νομιμοποίηση”, αφού κάθε αγώνας που θέλει να έχει γνώμονα την ελευθερία δεν κερδίζεται ούτε με βουλεύματα, ούτε με τις νομικίστικες εκτονωτικές βαλβίδες των κυριάρχων, κι αυτό οι τελευταίοι το ξέρουν καλά.

Το Αιγάλεω είναι μια πόλη που χτίστηκε και κατοικήθηκε από μετανάστες ασσύριους, αλβανούς, κούρδους, ιρακινούς, μικρασιάτες, όπου σε κάποιες περιπτώσεις συγκρότησαν και θύλακες (ρώσικα, λιούμη, αγ. σπυρίδωνας). Η αυξανόμενη μετακίνηση των μεταναστών, με όρους διωγμού, από το κέντρο της μητρόπολης προς τις ταξικά προσδιορισμένες δυτικές συνοικίες, αποτελεί και κομμάτι του κυριαρχικού σχεδίου για το ξεδίπλωμα του κοινωνικού κανιβαλισμού, ακόμα κι ανάμεσα στους ίδιους τους μετανάστες. Απέναντι σε αυτό λειτουργούμε συνδεδετικά ανάμεσα στους καταπιεσμένους αναπτύσσοντας σταθερές σχέσεις μαζί τους με την προοπτική του κοινού αγώνα. Σε αυτή την κατεύθυνση λειτουργούν και τα μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες στην κατάληψη Σινιάλο, όπου πέρα από την αυταξία της διαδικασίας είναι κι ένα σημαντικό βήμα για να βγουν οι «αόρατοι» στην επιφάνεια.

Ομάδα για το περιβάλλον

Ως ομάδα περιβάλλοντος της κατάληψης σινιάλο συναντηθήκαμε για να αρθρώσουμε έναν λόγο ανταγωνιστικό απέναντι στη καπιταλιστική κυριαρχία, χρησιμοποιώντας αναλυτικά εργαλεία έξω και ενάντια στα ακαδημαϊκά στεγανά και τους πληρωμένους "ειδικούς", να δημιουργήσουμε υποδομές αντιπληροφόρησης μέσα στην πόλη για τη διάτρηση του καθεστωτικού λόγου, κινούμενοι επιθετικά απέναντι σε τεχνοκράτες και "πράσινους" διαμεσολαβητές.

Παραδοσιακά, η καπιταλιστική μηχανή, είτε στην αγοραία, είτε στη κρατική της εκδοχή, τρεφόταν εις βάρος του φυσικού περιβάλλοντος. Ο νέος άνθρωπος του καπιταλισμού, ως συνώνυμο της "προόδου" και της "ανάπτυξης", εμφανίστηκε ως το έμβιο ον που πρέπει να τιθασεύσει την προαιώνια και νομοτελειακά εχθρική απέναντί του φύση, προκειμένου να αναπτυχθεί. Ετσι, τα τελευταία 200 χρόνια, το φυσικό περιβάλλον υπόκειται μια διαρκώς αυξανόμενη ποιοτική και ποσοτική λεηλασία, πρωτοφανή σε επιθετικότητα απέναντι σε οικοσυστήματα χιλιάδων ετών, μετασχηματίζοντάς τα εργαλειακά είτε σε χώρους με αφθονία πρώτων υλών, είτε σε χώρους απόθεσης βιομηχανικών ρύπων και αποβλήτων.

Περά από ανθρωποκεντρικές θεωρήσεις , θεωρούμε ότι η λεηλασία της φύσης σε τοπικό, κεντρικό, και παγκόσμιο επίπεδο, δεν αφορά τη βελτίωση της ποιότητας ζωής του ανθρώπου ως "προνομιούχο" ον στο φυσικό περιβάλλον, αλλά αφορά την αλληλεπίδραση του ανθρώπου με τη φύση στη βάση της συνύπαρξης.

Κρίνοντας ότι το ζήτημα του περιβάλλοντος δε μπορεί να ιδωθεί αποκομμένα από το οικονομικο-πολιτικό σύστημα που κυριαρχεί, θεωρούμε ότι η τρέχουσα συστημική κρίση είναι και περιβαλλοντική, και ότι με πρόσχημα αυτή ξεδιπλώνεται η επέλαση της κυριαρχίας σε όλα τα επίπεδα. Τα τελευταία χρόνια ο καπιταλιστικός εσμός ομολογεί πως το περιβαλλοντικό ζήτημα βρίσκεται σε οριακό σημείο, ως απότοκο μιας εκμεταλλευτικής σχέσης που προήλθε γενικά και αόριστα "από τους ανθρώπους", δηλώνοντας ταυτόχρονα πως το πρόβλημα είναι διαχειρίσιμο.

Ερχεται στο προσκήνιο λοιπόν από τους ίδιους, το μεσσιανικό ιδεολόγημα της πράσινης ανάπτυξης. Μια νέα συνθήκη, ένας μηχανισμός που ανατροφοδοτεί τις οικονομικές σχέσεις και τις κυρίαρχες δομές, μετασχηματίζοντας απλά το περιτύλιγμα. Στρατιές υπουργών, δημοσιογράφων, εμπόρων, τοπικών αρχόντων, διαφημιστών και αφεντικών, κραδαίνοντας επιστημονικές ή και επιστημονικοφανείς μελέτες στήνουν σταυροφορίες ενημέρωσης ευαισθητοποίησης και διαφήμισης "πράσινων" λύσεων που αρκούν για να μας βγάλουν από τη κρίση. Αρχικά, κατασκευάζεται το κλίμα συναίνεσης, και στη συνέχεια, εμφανίζεται η "πράσινη σωτηρία".

Με τη λογική του "όλοι φταίμε" και όλοι πρέπει να κινηθούμε προς μια κατεύθυνση-μονόδρομο που μας υποδεικνύουν οι ειδικοί, η ουσία υπονομεύεται. Κανείς δεν μιλάει για το πολιτισμό της κατανάλωσης και της αφθονίας των εμπορευμάτων και των φανταχτερών συσκευασιών τους, αρκεί να πετάξει απλά το χαρτάκι στην ανακύκλωση , όπου στη συνέχεια, μια "πράσινη" εταιρεία ανακύκλωσης και επαναχρησιμοποίησης, θα αναλάβει να το επεξεργαστεί με το αζημίωτο. Δεν είναι ζήτημα το πόσο ενεργοβόρα είναι τα καταστήματά της φίρμας των ΙΚΕΑ, ούτε η ποσότητα των χιλιάδων δέντρων που καταστρέφει κα-

θημερινά, αφού έχει ξεκαθαρίσει πως χρησιμοποιεί και εμπορεύεται περιβαλλοντικά φιλικές λάμπες και τραπέζια από ξυλοπολτό.

Παράλληλα με τη πράσινη ανάπτυξη, το τελευταίο καιρό, εμφανίζεται και το ιδεολόγημα του fast-track. Κινούμενο στη παραδοσιακή ρητορική της καπιταλιστικής ανάπτυξης, το fast-track εμφανίζεται, εν μέσω κρίσης, ως μια αναγκαιότητα που βασίζεται στην εκμετάλλευση του φυσικού περιβάλλοντος για "την τόνωση της αιμορραγούσας οικονομίας, την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και των επενδύσεων, και την αύξηση των θέσεων εργασίας"(sic!). Νομιμοποιείται απροκάλυπτα η κατασκευή βιομηχανικών ή διαμετακομιστικών εγκαταστάσεων σε λιμάνια και πεδιάδες, η ανέγερση ξενοδοχειακών μονάδων σε παραλίες, βουνά, δίκτυα natura , καταστρέφοντας οικοσυστήματα και επιβαρύνοντας πολλαπλάσια ήδη μολυσμένες περιοχές.

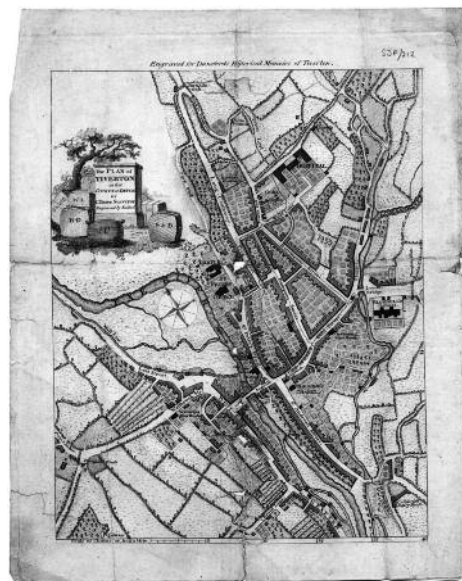
Στο υπάρχον οικονομικό και πολιτικό καθεστώς που παράγει αποκλεισμούς και προσφέρει απλόχερα καρκίνο στους αναλώσιμους κατοίκους της δυτικής Αθηνάς, εμείς αποφασίζουμε να επιτεθούμε. Και οι λόγοι είναι αρκετοί. Η καταστροφή του Θριάσιου πεδίου με την εδαφική συγκέντρωση σχεδόν της μισής βιομηχανικής δραστηριότητας της χώρας, η επέκταση της ΕΛΠΕ-Πετρόλα, η δημιουργία μονάδας φυσικού αερίου στη Χαλυβουργική, η διάνοιξη της περιφερειακής λεωφόρου μεταφοράς εμπορευμάτων που κατασκευάζεται στο Ποικίλο Ορος, οι "νόμιμες" και "παράνομες" χωματερές που ξεφυτρώνουν διπλά μας, οι λεωφόροι που μας περιτριγυρίζουν, οι πυλώνες υψηλής τάσης της ΔΕΗ που απλώνονται πάνω από τα κεφάλια μας, η φιλετοποίηση του Μπαρουτάδικου, το ξεριζώμα κάθε σπιθαμής πρασίνου από τη πόλη...

Αναγνωρίζουμε ότι παρόλη την επικαιροποίηση του περιβαλλοντικού ζητήματος ως μια συνθήκη που κινείται πλέον στα όρια της, το αίσημα απελπισίας και παραίτησης απέναντι στη συστηματική μόλυνση που προκαλεί το κεφάλαιο, παραμένει. Για περισσότερο από 40 χρόνια Ελευσίνα, Ασπρόπυργος, Αιγάλεω, Κερασίни, Πειραιάς, Λιόσια έχουν επιβαρυνθεί τόσο πολύ από τα ξερατά του αστικού πολιτισμού, που η κατάσταση δείχνει αδύναμη να ορθωθούν αντιστάσεις με αιχμή τη λεηλασία της φύσης και των ζώων μας. Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρό-

νια έχουν εμφανιστεί εγχειρήματα που αρθρώνουν λόγο πάνω στα ζητήματα της ρημαγμένης γης της δυτικής αττικής, κινήσεις πολιτών, οικολογικές ομάδες, δράσεις "από τα κάτω" που παράγουν λόγο, αλλά δεν ξεπερνούν την άρνηση της πολιτικής και μηντιακής διαμεσολάβησης, της θεσμικής συμπλήρωσης ή εναπόθεσης του αγώνα, της σύμπραξης με ΜΚΟ και του πρακτικισμού.

Ως κομμάτι της κατάληψης "Σινιάλο", κινούμαστε στην κατεύθυνση της ανατροπής του υπάρχοντος, όχι μόνο στη γειτονία μας, αλλά παντού. Οι δράσεις αντιπληροφόρησης για τις αντιστάσεις των κατοίκων της Κερατέας εναντίον στη κατασκευή ΧΥΤΑ, οι δράσεις που έχουν πραγματοποιηθεί για την υπεράσπιση του μπαρουτάδικου από τα επενδυτικά σκυροδέματα, είναι τα πρώτα βήματα της δράσης μας. Ανυπομονούμε για τα υπόλοιπα.

Ομάδα για τους δημόσιους χώρους

“Οι πόλεις αναγνωρίζονται από τη περπατησιά τους, όπως και οι άνθρωποι.”

Ρόμπερτ Μούζιλ, «Ο άνθρωπος χωρίς ιδιότητες»

Ζούμε σε πόλεις που έχασαν την «περπατησιά» τους. Ο σύγχρονος σχεδιασμός των πόλεων βασίζεται στην εξυπηρέτηση των καπιταλιστικών και εμπορευματικών αναγκών. Ανάγκες που έχουν επιβληθεί και συνεχώς ανταγωνίζονται την ανάγκη των ανθρώπων να συνυπάρχουν στο χώρο με άλλο τρόπο πέρα από το πλέγμα των εξουσιαστικών και εμπορευματοποιημένων σχέσεων. Στοιχεία που έχουν διαποτίσει τις καθημερινές μας επαφές, από το χώρο εργασίας μέχρι το υπνοδωμάτιό μας.

Στο στόχαστρο αυτού του σχεδιασμού είναι και εκείνοι οι χώροι που ορίζονται ως μη-ιδιωτικοί και αναφέρονται ως δημόσιοι, κοινωνικοί χώροι. Αναγνωρίζουμε δηλαδή ότι μέσα στην ευρύτερη επιθετικότητα που μία πόλη αποπνέει, οι δημόσιοι χώροι είναι ένα σημείο όπου διεξάγεται μια πάλη (οι δρόμοι και οι πλατείες είναι κατεχοχόν χώροι όπου

εκδηλώνονται οι εξεγέρσεις) ακόμα και σε καθημερινό επίπεδο για την επιβολή των καπιταλιστικών και εξουσιαστικών μηχανισμών. Από τα πάρκινγκ μέχρι τα τεράστια καταναλωτικά κέντρα διασκέδασης τύπου Village και από τον υπερφωτισμό και τα κάγκελα μέχρι τις κάμερες, οι «ανοιχτοί» χώροι είτε 1)αξιοποιούνται με γνώμονα τον έλεγχο των εμπορευματικών ροών είτε 2)απονεκρώνονται.

1) Το Αιγάλεω είναι ένα παράδειγμα μιας τέτοιας πόλης. Εχοντας δεχθεί, τα τελευταία χρόνια, μια ανελέητη επιθετικότητα από την Κυριαρχία, με την εισβολή του μεγάλου κεφαλαίου (IKEA, MEDIA MARKET, PRAKTIKER, ΜΕΤΡΟ, γήπεδο ΠΑΟ) να επιχειρεί μια άνευ όρων αναδιάρθρωση του τοπίου, το Αιγάλεω φαίνεται να βγαίνει από αυτή την κατάσταση βαθιά πληγωμένο στη βάση των κοινωνικών σχέσεων που το συνέχουν. Στην πραγματικότητα μιλάμε για μια συνολική αναδόμηση της πόλης, που στόχο δεν έχει μόνο το μετασηματισμό της σε πυλώνα του καπιταλιστικού σχεδίου (το πώς δηλαδή η πλατεία εσταυρωμένου έχει αναπτυχθεί ως εμπορικό κέντρο για την δυτική αθήνα) αλλά και τον επανακαθορισμό των κοινωνικών σχέσεων που αναπτύσσονται στο εσωτερικό της (με την έλευση του μετρό, των τει, των μεγάλων εμπορικών κέντρων τα ενοίκια αυξήθηκαν και οι παλιοί κάτοικοι εκδιώκονται επειδή δεν μπορούν να ανταπεξέρθουν σ'αυτήν την καινούργια συνθήκη). Στο γενικότερο αυτό πλαίσιο οι χώροι “παραγωγής” μαζικής διασκέδασης όπως οι καφετέριες και τα «νυχτερινα κέντρα» καταλαμβάνουν ολοένα και περισσότερο χώρο μέσα στο δημόσιο τοπίο. Το μπαρουτάδικο ξεπουλιέται σε ιδιώτες με σκοπό την εμπορευματική εκμετάλλευσή του και ο συσσωρευμένος μεγάλος πλούτος αναδιατάσσει τις ροές της πόλης.

2) Με την εγκατάλειψη ή με τις αποστειρωμένες αναπλάσεις ο δημόσιος χώρος αλλάζει χαρακτήρα, διαμορφώνεται, αποικείται από μια αντίληψη που τον θέλει νεκρή ζώνη. Ενα μέρος όπου δεν πρέπει να συμβαίνει τίποτα, απλά να τον διασχίζουμε, αφαιρώντας έτσι την ουσία του: τους ανθρώπους. Οι απρόσωπες πόλεις μεγαλώνουν την ίδια στιγμή που οι άνθρωποι μέσα σε αυτές “μικραίνουν”. Κάποτε μέσα στο πλαίσιο μιας γειτονιάς και πόσο μάλλον σαν του Αιγάλεω όπου τα μικρά σπίτια στεγάζανε τις βασικές ανάγκες των πρώτων μεταναστών, ο δημόσιος

χώρος ήταν εκείνο το μέρος συνάντησης, συνέντευξης, παιχνιδιού, διαλόγου. Από το δρόμο μέχρι την αλάνα, την πλατεία, το πεζοδρόμιο, η ανθρώπινη επικοινωνία δεν πλαισιωνόταν από διαφημιστικές ταμπέλες, από βιτρίνες, ακόμα και από τόσα παρκαρισμένα ή μη αυτοκίνητα. Πλέον στο πλαίσιο της πράσινης ανάπτυξης και ανάπλασης και με πρότυπα τις μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες η ερήμωση των δημόσιων χώρων γίνεται όλο και πιο αισθητή.

Για την κυριαρχία ο δημόσιος χώρος είναι μια μεγάλη μεταβλητή: αποστάσεις και μέρη μεταξύ προορισμών όπου μπορεί να συμβεί οτιδήποτε, να μη μαθευτεί, να μην μπορέσει να ελεγχθεί, ψίθυροι, κουβέντες, δρώμενα και δράσεις. Ο δημόσιος χώρος είναι ένα πεδίο στο οποίο μπορεί να εκδηλώνεται το απρόβλεπτο ή και το ανεπιθύμητο για την ίδια την Κυριαρχία.

Προσπαθούμε να εντοπίσουμε και να οξύνουμε τις ρηγματώσεις μέσα στο αστικό τοπίο, να καταδείξουμε, να εκτρέψουμε και να σαμποτάρουμε εκείνους τους δρόμους, τους τοίχους, τους ανοιχτούς χώρους που μας τους αφαιρούν και μας τους παραδίνουν ξένους. Στο Αιγάλεω όπου η κρίση τα σαρώνει όλα επιχειρούμε να ανακαλύψουμε τα μέρη εκείνα όπου μπορούμε να ξαναβρεθούμε, να αντισταθούμε, να δημιουργήσουμε, να παίζουμε, να εκφραστούμε. Για την επανοικειοποίηση του χώρου και του χρόνου που μας κλέψανε.

Ομάδα βιβλιοθήκης

Η ομάδα βιβλιοθήκης της κατάληψης «Σινιάλο» δεν επιθυμεί μια διεκπεραιωτική, πραγματιστική ή «βιβλιοθηκονομική» σχέση με την γνώση αλλά μια ανοιχτή διαδραστική ζωντανή κοινωνική σχέση απόψεων, πεποιθήσεων και ιδεών. Δεν θέλαμε ευθύς εξαρχής μέσα στην κατάληψη μια βιβλιοθήκη που να διεκπεραιώνει ένα πνευματικό νταλαβέρι μεταξύ βιβλιοφάγων. Δεν θεωρούμε ότι μια βιβλιοθήκη πρέπει να έχει σχέση που να περιορίζεται σε καταλογογραφήσεις, αρχειοθετήσεις και δανεισμούς.

Δεν επιθυμούμε μια συμπληρωματική λειτουργία σε σχέση με τις «δημόσιες» βιβλιοθήκες απλά στο επίπεδο των ριζοσπαστικών εκδόσεων. Αποφεύγουμε την ιδεολογικοποίηση της γνώσης και επιδιώκουμε να ανοίξουμε όλα τα κλειστά συστήματα ιδεών με τέτοιο τρόπο ώστε να υπόκεινται σε εποικοδομητική κριτική (ή αποδομητική πολεμική) προς την κατεύθυνση της συνείδησης της ελευθερίας.

Σε αυτή την επιλογή μας δεν έχουμε μπούσουλα, δεν έχουμε προηγούμενα ούτε συνταγές. Ξεκινάμε χωρίς βιβλία στη βιβλιοθήκη μας. Θέλουμε να την χτίσουμε ανά θεματική. Να κλείνει μια στοιχειώδης βιβλιογραφία γύρω από μια υπόθεση που θεωρούμε σημαντική και να καλούμε σε ανοιχτή εκδήλωση για παρουσίαση και ανταλλαγές απόψεων πάνω στην συγκεκριμένη θεματική. Οικειοποιούμε την γνώση τόσο γύρω από έναν βασικό της πυρήνα ανά θεματική που θα τροφο-

δοτείται από την βιβλιογραφία όσο και από τον εμπλουτισμό της ανταλλάσσοντας απόψεις με ανθρώπους που ενδιαφέρονται στις ανοιχτές μας εκδηλώσεις. Ετσι, δυναμώνουμε τα εργαλεία των αναλύσεών μας για να μπορούμε να συνθέτουμε τις πρακτικές μας, θέτοντας διαρκώς σε διαλεκτική σχέση την θεωρία με την πράξη.

Σας καλούμε στις διαρκείς μας εκδηλώσεις για μια (απ)ελεύθερη γνώση.

Παράρτημα

ελεύθερες μετακινήσεις για όλους

συνολική φωνή αλληλεγγύης του κινήματος και αλληλεγγύη των εφορμών μπάνονι στους άστεγους συμμετείχε στα οικονομικά προσέλασμα κινώνι άστεγες οργανώσεων στα Μ.Μ.Μ. και επίσημοι

εκδήλωση συζήτηση

"αναδιάρθρωση στα μέσα μαζικής μεταφοράς και προοπτικές αγώνα και συλλογικής αντίστασης"

με τη συμμετοχή οργανώσεων στα Μ.Μ.Μ.

κυριακή 06/02, 19:00 στην κατάληψη σινιάλο

κατάληψη σινιάλο
στα παλαιοκώμη, στα ανατολικά, τα μέσα

Καλλιτεχνική & Θεωρητική
επιτροπή κατάληψη σινιάλο
<http://sinialo.org.gr>

φλεβάρης 2011: εκδήλωση για την ελεύθερη μετακίνηση στα Μ.Μ.Μ.

εκδήλωση/συζήτηση

κυριακή 20 Φλεβάρη 7μμ στην κατάληψη

αντι' μεταναστευτική πολιτική και απεργία πείνας των 300 μεταναστών

εισηγήσεις:

αλληλέγγυοι/ συνδιοικητοί των εφορμών μεταναστών από την Κρήτη
φόρουμ αλλεωνών μεταναστών

σινιάλο
καλλιτεχνική & Θεωρητική Επιτροπή
<http://sinialo.org.gr>

φλεβάρης 2011: εκδήλωση για την "αντι" μεταναστευτική πολιτική και απεργία πείνας των 300 μεταναστών

εκδήλωση - παρουσίαση της έκδοσης:

lady stardust

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΥΡΑ

το κίνητρο μαγισσών στην ερώτηση, οι περιπέτειες και η ανάδυση του καταλήσιου

σάββατο 19/03, 19:00 στο χώρο της κατάληψης

μετάφραση - παρουσίαση: Μιωβ Καφετζό

"Το να καταλήσουμε τις δύο μαγισσές που ίδουσι και 17ου αιώνιου ιστορία έγραφε τις καταλήσεις τις σπόλεις που καταλήσιου, τον άστυγο της κοιλίας, την ρομαντική ρόλη και την αγάπη για με το σινιάλο μου. Έξ βαλόντι σπασίσι και οι μαγισσές αντίστασι τους σπασί σπασίσι σπασίσι και στις πιο μαζικοποιησιν αντιρροπίας της σπασίσι. Μια σπασίσι σπασίσι σπασίσι, που σπασίσι στις οικονομικές, κοινωνικές και διαπολιτικές αυτές και σπασίσι, ως σπασίσι, που σπασίσι, η σπασίσι λαός, γόλα, κατά το δείγμα της σπασίσι, που καταλήσιου."

κατάληψη σινιάλο
στα ανατολικά, στα ανατολικά, τα μέσα

Καλλιτεχνική & Θεωρητική
επιτροπή κατάληψη σινιάλο
<http://sinialo.org.gr>

μάρτης 2011: εκδήλωση - παρουσίαση της έκδοσης "Γυναίκες στην πυρά" από το ΜΩΒ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

1 χρόνος κατάληψη σινιάλο

5ήμερο εκδηλώσεων στο χώρο της κατάληψης

Τετάρτη 27/04	Παρασκευή 29/04	Τάββατο 30/04
07:00: Πρώτη εκδήλωση: «Μιας τριετίας ιστορία της κατάληψης» από την ομάδα της κατάληψης.	18:00: Εκδήλωση με θέμα: «Το κίνητρο μαγισσών στην ερώτηση, οι περιπέτειες και η ανάδυση του καταλήσιου».	11:00: «Κατάληψη και αγάπη» από την ομάδα της κατάληψης.
Πέμπτη 28/04		Κυριακή 01/05
07:00: «Κατάληψη και αγάπη» από την ομάδα της κατάληψης.		12:00: «Κατάληψη και αγάπη» από την ομάδα της κατάληψης.
		18:00: «Κατάληψη και αγάπη» από την ομάδα της κατάληψης.

Καλλιτεχνική & Θεωρητική, επιτροπή κατάληψη σινιάλο
<http://sinialo.org.gr> | sinialo@sinialo.org

μάρτης 2011: 5ήμερο εκδηλώσεων με αφορμή και αιτία τον 1 χρόνο κατάληψης "σινιάλο"

η κερατέα βρίσκεται
στη “γειτονιά μας”...

αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας ενάντια
στη λεηλασία της φύσης και την υποβάθμιση των ζώων τους...

**ο πολιτισμός της μόλυνσης
δεν καθαρίζεται... ανατρέπεται!**

κατεληγμένος χώρος
σινιάλο
για την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, τη ριζική
Καποδοιρισία & Θεσσαλονίκης
π.λ. Παπανικολάου, κάτω Αιγάλεω
<http://sinialo.esprit.net>

μήπως σκεφτήκατε να ξεπουλήσετε το μπαρουτάδικο;

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΑ ΑΚΙΝΗΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΑΚΙΝΗΤΟΥ	ΕΜΒΑΔΟΝ (τ.μ.)	Συμμερική κατάσταση/ ενδεικτικός τρόπος αξιοποίησης
23 Δήμος Αιγάλεω Ν. Αττικής	380.000	Αστικό Πάρκο «Μπαρουτάδικο», Συνεργασία με τον δήμο για την αξιοποίηση ακινήτου.
24 Δήμος Ασίνης	12.127	Παραλιακή έκταση προς αξιοποίηση. Συνεργασία με

Σε ιδιότητες για μισό αιώνα παραχωρεί το Δημόσιο ακίνητα-φιλέτα χάριν των δημοσίων ελλειμμάτων. Ο κύβος ερρίβη για δύο από τα 76 ακίνητα-χρυσόφι που συμπεριλαμβάνονται στη μεγάλη λίστα της ακίνητης περιουσίας του Ελληνικού Δημοσίου και εντός του φθινοπώρου θα αναζητηθούν ιδιότητες επενδυτές οι οποίοι και θα αναλάβουν την εκμετάλλευσή τους για διάστημα έως και 50 ετών.

ΤΑ ΝΕΑ - 30/08/2010

Ξεχάστε το!

πολιτικοί, τοπικοί αρχοντίσκοι, επενδυτές, λαμόγια
ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΡΟΥΤΑΔΙΚΟ

κατεκτημένος χώρος
σινιάλο
για την απληγγύη, την αυτοοργάνωση, τη ριπή
Καποδιστριακή & Θεσσαλονίκης
πλ. Παπανικολάου, κέντρο Αιγάλεω
<http://sinialo.espiv.net>

κατάληψη **σινιάλο**
Καποδιστρίου & Θεσσαλονίκης,
πλ. Παπανικολάου, κάτω Αιγάλεω

<http://sinialo.espiv.net>
sinialo@espiv.net

